

Arrest

nr. 245 426 van 3 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat G. GASPART en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België een eerste maal binnenkwam op 16 september 2010, terugkeerde naar Venezuela in 2013 – 2014 om een tweede keer België binnen te komen in maart 2014, verklaart er zich op 28 augustus 2018 vluchteling.

1.2. Op 5 juni 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekster werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent geboren in Ochali (departement Antioquia) in Colombia. Toen u een jaar of 18 was, eind jaren '70, stuurde uw moeder u met een zus van u naar Venezuela, waar u sedertdien steeds in Caracas woonde. U bent in het bezit van het Venezolaans staatsburgerschap. Dit verkreeg u via uw vorig huwelijk, dat spaak liep in 1995. Uw Colombiaans staatsburgerschap verloor u toen uw kinderen nog klein waren. Een paar jaar na uw echtscheiding kreeg u een relatie met uw huidige partner, F.M.M. (O.V. 8.689.338), die de Colombiaanse nationaliteit heeft. Uzelf kende in Colombia nooit problemen, maar uw familie wel. Zo moest zij geld betalen aan zowel het leger als aan de guerrilla wanneer deze hun dorp (Ochali) binnenkwamen. Vele jaren geleden werd een neef van u vermoord. U herinnert zich niet meer door wie precies – paramilitairen of de FARC (Revolutionaire Strijdkrachten van Colombia) -, maar het gebeurde omdat hij geweigerd had bier te geven aan een van zijn belagers. Iedereen van uw familie verliet hierop het dorp. Er werden lang geleden ook nog andere familieleden van u vermoord. Ofschoon ze actueel geen concrete problemen meer hebben, hebben uw nog steeds in Colombia verblijvende familieleden wel nog altijd angst door wat er in het verleden is gebeurd. U kende in Venezuela geen problemen, noch met andere burgers, noch met de autoriteiten, maar u had wel gezondheidsproblemen. Toen uw dochter in België ging trouwen, besloot u ook naar hier af te reizen, zowel om medische redenen als voor het geplande huwelijk. Op 15 september 2010 verliet u Venezuela op legale wijze per vliegtuig in het bezit van uw eigen paspoort en reisde u naar België, waar u aankwam op 16 september 2010. Uw partner kwam toen niet mee omdat hij voor jullie hond wilde blijven zorgen. U had niet de intentie om in België te blijven. Na enige tijd, met name in 2013-2014, keerde u eenmalig terug naar Venezuela omdat u er een controle moest ondergaan nadat u aan uw hoofd was geopereerd en omdat u meer wilde weten over uw huis, uw partner en uw hond. U verbleef toen een vijftal maanden in uw thuisland. In die maanden werd de algemene situatie in Venezuela steeds slechter en ondervond u door de schaarste aan voedsel voortdurend moeilijkheden om in uw dagelijks onderhoud te voorzien. U besloot dan ook naar uw kinderen in België terug te keren, wat u deed in maart 2014. Op basis van gezinshereniging met een van uw dochters verkreeg u aanvankelijk een verblijfsvergunning. Nadat de wet evenwel wijzigde, werd uw legaal verblijf niet langer verlengd. In augustus 2017 kwam ook uw partner naar Europa. Door de schrijnende situatie in Venezuela slaagde hij er niet meer in om nog voedsel te kopen, noch voor hemzelf, noch voor jullie hond. Uiteindelijk verzochten jullie op 28 augustus 2018 in België samen om internationale bescherming. U wenst niet naar Venezuela terug te keren omdat u niet meer naar uw eigen huis terug kan nadat dit door de Venezolaanse overheid van u werd afgenomen om er anderen in te laten wonen, omdat u angst heeft er opnieuw niet aan voldoende eten te zullen geraken vanwege de algemene schaarste en geen werk meer te zullen vinden omdat u al oud bent. U vreest de algemene instabiliteit in het land. Naar Colombia wenst u niet terug te keren omdat u er niemand meer heeft en omdat uw familie daar vroeger vervolgd werd.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Venezolaans paspoort, uitgereikt op 17 februari 2014; uw Venezolaanse identiteitskaart, uitgereikt op 15 september 2010; een kopie van uw echtscheidingsakte d.d. 4 juni 1996; en een kopie van de overlijdensakte van uw ex-echtgenoot d.d. 31 mei 2000.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Ofschoon u op de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 oktober 2018 te kennen gaf dat u een operatie aan het achterhoofd heeft ondergaan, dat u hierdoor soms zaken vergeet – zeker uit een ver verleden - en het even kan duren om een vraag te beantwoorden, stelde u dat u wel degelijk op een normale manier een onderhoud kan voeren (zie vragenlijst 'bijzondere procedure noden' van de DVZ d.d. 05.10.2018).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Daarnaast moet er op worden gewezen dat het Commissariaat-generaal geen geloof hecht aan uw verklaringen dat u heden enkel nog over het Venezolaans staatsburgerschap beschikt en dat u uw Colombiaans staatsburgerschap vele jaren geleden verloor toen u op een gegeven ogenblik duidelijk gemaakt werd dat u moest kiezen welke nationaliteit u wilde houden (CGVS, p. 3-5). Immers, bij uw initiële verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken legde u duidelijk en expliciet uit dat u door geboorte de Colombiaanse nationaliteit bezit, dat u door uw huwelijk ook de Venezolaanse nationaliteit verwierf, en dat u 'tot op heden de beide nationaliteiten heeft' (verklaring DVZ d.d. 05.10.2018 vraag 6a). Uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en die afgelegd op het Commissariaat-generaal staan dan ook haaks op elkaar, waardoor de geloofwaardigheid van uw laatste verklaringen ernstig op

de helling komt te staan. Bovendien legt u van het door u voorgehouden verlies van uw Colombiaanse nationaliteit geen enkel begin van bewijs neer en blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat zowel Colombia als Venezuela al vele jaren dubbel staatsburgerschap erkennen. Overigens zei ook uw partner op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u de nationaliteit bezit van zowel Colombia als Venezuela (verklaring DVZ partner d.d. 05.10.2018 vraag 15b).

Wat er ook van een eventueel dubbel staatsburgerschap zij, uw verklaringen over het Venezolaans staatsburgerschap zijn coherent en worden gestaafd door uw paspoort. Het Commissariaat-generaal beoordeelt uw nood aan internationale bescherming dan ook ten aanzien van Venezuela.

Voor wat betreft Venezuela zijn er onvoldoende elementen aanwezig die actueel wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

U maakte duidelijk anno 2019 niet naar Venezuela terug te willen omdat u de algemene instabiliteit in het land vreest, omdat u niet meer naar uw eigen huis terug kan nadat uw verlaten woning door de Venezolaanse overheid afgenomen werd om er mensen in te laten wonen die niet weten waar te wonen, omdat u angst heeft er opnieuw niet aan voldoende eten te zullen geraken vanwege de algemene schaarste en geen werk meer te zullen vinden omdat u al oud bent (CGVS p. 12-13). Deze motieven ressorteren op zich evenwel niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Uit niets in uw verklaringen blijkt immers dat een van de vijf voorgaande criteria op enigerlei wijze met de door u aangehaalde beweegredenen om niet meer naar Venezuela terug te keren verband zou houden. Inzake uw verklaringen dat uw eigen (verlaten) huis onteigend werd door de Venezolaanse autoriteiten zodat andere mensen er kunnen in wonen (CGVS p. 12) kan zelfs geconcludeerd worden dat deze niet geloofwaardig zijn. Immers, uw partner verklaarde dat u erin geslaagd bent het huis te verkopen nadat hij in België was aangekomen (CGVS partner p. 7) en uzelf repte op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord over een eventuele inbeslagname van uw eigen woning. U meldde er enkel op algemene wijze dat 'de huizen er in beslag genomen worden' (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 05.10.2018 vraag 3.4). Dat u geen werk meer zal vinden omdat u al te oud bent – u bent 58 jaar – (CGVS p. 13) betreft een louter hypothetische uitspraak.

Aangaande de door u geschetste algemene instabiliteit in Venezuela kan worden opgemerkt dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet gaat dit dan over een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Inzake uw verklaringen over de dramatische socio-economische situatie (voedselschaarste) in Venezuela (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 05.10.2018 vraag 3.5; CGVS p. 11-12) wijs ik er op dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het Commissariaat-generaal er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het Commissariaat-generaal benadrukt in dit verband dat het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak gestaafd moeten worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het Commissariaat-generaal voorts op dat het EHRM reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM is. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te

tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet worden afgeleid dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Hierbij kan onder meer worden opgemerkt dat uw drie dochters al meerdere jaren in Europa wonen, dat uw kinderen het geld bezorgden opdat eerst u, en later ook uw partner, naar Europa konden reizen, dat u steeds gewerkt heeft in Venezuela, dat ook uw partner er werkte, dat uw kinderen ook geld opstuurden naar uw partner om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien en het huis te kunnen onderhouden op momenten dat hij geen werk had, en dat u in 2013-2014 voor een aantal maanden terugkeerde naar Venezuela (CGVS p. 6-9; CGVS partner p. 7-8). Deze vaststellingen wijzen toch wel op een zekere financiële / materiële slagkracht, zij het mits hulp van uw kinderen. Daar uw verklaringen over de inbeslagname van uw huis in Caracas niet geloofwaardig zijn, biedt u tot slot geen duidelijk zicht op uw huisvestingssituatie bij een eventuele terugkeer naar Venezuela. Gezien dit alles kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen (CGVS p. 11) wijst het Commissariaat-generaal er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Uw Venezolaans staatsburgerschap, uw echtscheiding en het overlijden van uw ex-man worden op zich nergens betwist.

Volledigheidshalve wijs ik er nog op dat ook ten aanzien van uw partner, F.M.M., een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van "de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève", van artikelen 48/3, 48/4 "en volgende" en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "de motiveringsplicht", van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel "(noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)", alsmede op een beoordelingsfout.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken: een rapport over moorden in Zuid-Amerika van *InSight Crime* van 22 januari 2019 (stuk 3), een internetartikel van *Amnesty International* van 20 februari 2019 (stuk 4), een bericht van de Mensenrechtencommissaris van de Verenigde Naties van 25 januari 2019 (stuk 5), tien artikels in verband met de situatie in Venezuela (stukken 6-13 en 17-18), het rapport "*Hunger for Justice. Crimes against Humanity in Venezuela*" van *Amnesty International* van mei 2019 (stuk 14), het rapport "*Venezuela 2019 Crime & Safety Report*" van het Regionale Veiligheidsbureau van de ambassade van de Verenigde Staten in Caracas (stuk 15), het rapport "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*" van de Mensenrechtencommissaris van de Verenigde Naties van juni 2018 (stuk 16), de "*Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I*" van UNHCR van mei 2019 (stuk 19), het rapport "*Colombia. Situación Humanitaria. Enero 2018 – Marzo 2019*" van UNOCHA (stuk 20), twee artikels in verband met de humanitaire situatie in Colombia van het Internationale Rode Kruis van 28 maart 2019 (stuk 21 en 22) en een e-mailbericht van verzoeksters raadsman aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 26 juni 2019 (stuk 23).

De verwerende partij brengt op 27 oktober 2020 een aanvullende nota bij.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Voorafgaand met betrekking tot verzoeksters dubbele nationaliteit

De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zij enkel de Venezolaanse nationaliteit heeft, dat zij de Colombiaanse nationaliteit heeft verloren toen zij bij haar binnenkomst in Venezuela moest kiezen tussen haar Colombiaanse en Venezolaanse nationaliteit en dat zij nadien geen poging meer heeft gedaan om haar Colombiaanse nationaliteit te "*recupereren*" (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, 4 en 5). In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen met betrekking tot het verlies van haar Colombiaanse nationaliteit:

"Daarnaast moet er op worden gewezen dat het Commissariaat-generaal geen geloof hecht aan uw verklaringen dat u heden enkel nog over het Venezolaans staatsburgerschap beschikt en dat u uw Colombiaans staatsburgerschap vele jaren geleden verloor toen u op een gegeven ogenblik duidelijk gemaakt werd dat u moest kiezen welke nationaliteit u wilde houden (CGVS, p. 3-5). Immers, bij uw initiële verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken legde u duidelijk en expliciet uit dat u door geboorte de Colombiaanse nationaliteit bezit, dat u door uw huwelijk ook de Venezolaanse nationaliteit verwierf, en dat u 'tot op heden de beide nationaliteiten heeft' (verklaring DVZ d.d. 05.10.2018 vraag 6a). Uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en die afgelegd op het Commissariaat-generaal staan dan ook haaks op elkaar, waardoor de geloofwaardigheid van uw laatste verklaringen ernstig op de helling komt te staan. Bovendien legt u van het door u voorgehouden verlies van uw Colombiaanse nationaliteit geen enkel begin van bewijs neer en blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat zowel Colombia als Venezuela al vele jaren dubbel staatsburgerschap erkennen. Overigens zei ook uw partner op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u de nationaliteit bezit van zowel Colombia als Venezuela (verklaring DVZ partner d.d. 05.10.2018 vraag 15b)."

In haar verzoekschrift verwijst verzoekster naar een e-mailbericht van haar raadsman aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verzoekschrift, stuk 23) en voert zij aan dat er sprake is van een misverstand aangezien zij het niet had over het verlies van haar Colombiaanse

nationaliteit maar van haar Colombiaanse documenten. Zij bevestigt in haar verzoekschrift dat zij zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit bezit. De Raad neemt er akte van dat verzoekster erkent dat zij een dubbele nationaliteit heeft, met name de Venezolaanse en de Colombiaanse nationaliteit.

Verder in haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat haar verzoek om internationale bescherming niet werd onderzocht ten aanzien van Colombia. De Raad wijst er evenwel op dat dat de nood aan internationale bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te kunnen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming de bescherming van dit land al dan niet kan invoeren of dat hij al dan niet geldige redenen aanvoert om die bescherming niet te kunnen of te willen invoeren. Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling "*het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft*" in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is, en men heeft geen tekort aan bescherming wanneer men, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan men de nationaliteit niet heeft benut. Verzoekster dient in het kader van haar verzoek om internationale bescherming aldus aan te tonen dat geen van beide nationale overheden, *in casu* Venezuela en Colombia, haar de noodzakelijke bescherming kan of wil bieden. Het komt niet aan de asielinstanties toe om ingeval van personen met meer dan één nationaliteit het verzoek om internationale bescherming steeds te beoordelen ten aanzien van ieder land waarvan de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit heeft.

In casu wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming beoordeeld ten aanzien van Venezuela (zie *infra*). De informatie in en bij het verzoekschrift met betrekking tot de situatie in Colombia (verzoekschrift, stukken 20-22) is bijgevolg niet relevant.

2.3.3. Vluchtelingenstatus

2.3.3.1. Verzoekster voert aan dat zij niet meer naar Venezuela kan terugkeren omdat haar huis door de Venezolaanse overheid werd afgenomen om er anderen in te laten wonen, omdat zij angst heeft dat zij er opnieuw niet aan voldoende voedsel zal geraken omwille van de algemene schaarste en omdat zij er geen werk meer zal kunnen vinden omwille van haar leeftijd. Zij vreest tevens de algemene instabiliteit in Venezuela.

2.3.3.2. Verzoekster dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

In bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoekster beschreven moeilijkheden en vluchtmotieven, meer bepaald dat haar huis door de Venezolaanse overheid werd afgenomen om er anderen in te laten wonen, dat zij angst heeft dat zij er opnieuw niet aan voldoende voedsel zal geraken omwille van de algemene schaarste en dat zij er geen werk meer zal kunnen vinden omwille van haar leeftijd, alsook de algemene instabiliteit in Venezuela, geen *nexus* vertonen met één van de voormelde vervolgingsgronden en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoekster ontwikkelt geen argumenten die een ander licht kunnen werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming.

2.3.3.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Subsidiare beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) kan worden vastgesteld dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiare bescherming.

2.3.4.2. Voor zover verzoekster zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, steunt op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela, argumenteert zij

in essentie dat uit verschillende bronnen, waaronder de UNHCR “*Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I*” van mei 2019 en recente verslagen en perscommuniqués van internationale instellingen en persartikels, blijkt dat het standpunt van de commissaris-generaal, met name dat er in Venezuela alleen maar in heel specifieke gevallen mensen het risico lopen blootgesteld te worden aan ernstige schade, betwist kan worden. Waar verzoekster verwijst naar meerdere arresten van de Raad van 15 januari 2019 waarin beslissingen met betrekking tot Venezolaanse verzoekers om internationale bescherming werden vernietigd omwille van het gebrek aan recente informatie, herinnert de Raad er aan dat zijn arresten geen precedentwerking hebben en wordt erop gewezen dat verwerende partij sinds deze arresten een nieuwe update over de veiligheidssituatie in Venezuela heeft gemaakt, waaronder de COI Focus “*Venezuela: Situation sécuritaire*” van 4 april 2019, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, alsook de COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019”, de COI Focus “*Venezuela: situatieschets*” van 15 mei 2020” en het rapport EASO: “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert.

Met betrekking tot het hoger geciteerd document van UNHCR waarin UNHCR pleit voor het toekennen van een groepsbescherming en waarin wordt gesteld dat ook Venezolanen in aanmerking kunnen komen voor een bescherming op basis van artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, herinnert de Raad er aan dat standpunten van UNHCR weliswaar nuttige informatie kunnen bevatten voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming, maar dat deze in geen enkel opzicht bindend zijn voor de instanties belast met het behandelen van deze verzoeken in België. De Raad wijst er ook op dat wat betreft de toepassing van voormeld artikel 15, de aanbeveling van UNHCR in algemene termen is gesteld als een mogelijkheid voor de EU-Lidstaten en dat volgens UNHCR personen uit Venezuela voor deze status in aanmerking kunnen komen “*if there are substantial grounds for believing that they would face a real risk of serious harm in Venezuela*” (eigen vertaling: als er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen in Venezuela). De Raad stelt vast dat ook in dit standpunt van UNHCR niet wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan subsidiaire bescherming of de vluchtelingenstatus toe te kennen en wijst er op dat verzoekster *in concreto* moet aantonen dat zij in haar land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoont hoe de door haar geciteerde bronnen gerelateerd zijn aan haar individuele situatie en brengt in herinnering dat een loutere verwijzing naar informatie over de algemene situatie in Venezuela niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft daartoe in gebreke.

Voorts dient erop gewezen dat artikel 48/4, § 2, b), dat in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM, geïnterpreteerd dient te worden in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80). Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een

instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

Te dezen voert verzoekster aan dat haar huis door de Venezolaanse overheid werd afgenomen om er anderen in te laten wonen, dat zij angst heeft dat zij er opnieuw niet aan voldoende voedsel zal geraken omwille van de algemene schaarste en dat zij er geen werk meer zal kunnen vinden omwille van haar leeftijd, alsook voert zij de algemene instabiliteit in Venezuela aan.

Wat betreft haar bewering dat haar huis door de Venezolaanse overheid werd afgenomen om er anderen in te laten wonen, stelt de Raad vast dat verzoeksters partner verklaarde dat verzoekster haar huis kon verkopen (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud partner, p. 7). In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat er een termijn verloopt “*tussen het besluiten van het verkoop en het opstellen van een authentieke akte*” en dat haar huis werd onteigend voor het verlijden van de authentieke akte waardoor zij de verkoopprijs nooit heeft gekregen. De Raad stelt vast dat verzoekster en haar partner op dezelfde dag werden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op 14 januari 2019. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat beide partners gelijklopende verklaringen zouden afleggen over kernelementen van het vluchtrelaas. *In casu* verklaarde verzoekster evenwel dat haar huis werd onteigend door de Venezolaanse overheid (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), terwijl haar partner verklaarde dat zij haar huis kon verkopen (notities van het persoonlijk onderhoud partner, p. 7). Meer bepaald valt in de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeksters partner te lezen als volgt:

“Ik heb er geen huis meer. Ik moest het huis verkopen. Daar in VEN is niets meer om van te leven. Je kan geen werk meer vinden, geen eten. De enige optie was het huis verkopen.

Hebt u het huis verkocht of werd het door de regering onteigend?

Mijn echtgenote slaagde erin het te verkopen toen ik hier was; zij verkocht het.

Dus zij heeft het verkocht nadat u hier in BE bent aangekomen?

Ja” (notities van het persoonlijk onderhoud partner, p. 7).

Aangezien verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord van 9.10 uur tot 11.50 uur (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 1 en 14) en verzoeksters partner nadien op dezelfde dag werd gehoord van 12.10 uur tot 13.20 uur (notities van het persoonlijk onderhoud partner, p. 1 en 10) en aangezien verzoeksters partner tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk werd geconfronteerd met de vraag of het huis werd verkocht of onteigend door de regering en hij bevestigde dat verzoekster erin slaagde het huis te verkopen, kan geenszins geloof worden gehecht aan de *post factum*-bewering in onderhavig verzoekschrift dat het huis werd verkocht maar dat het voorafgaand aan het verlijden van de authentieke akte werd onteigend. Dit klemt des te meer daar verzoekster tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel ogenblik melding maakte van het onteigenen van haar huis (administratief dossier, stuk 14). Het loutere feit dat uit de algemene informatie blijkt dat onteigeningen in Venezuela voorkomen in het kader van het huidige instabiele klimaat in het land, doet op zich geen afbreuk aan deze vaststellingen. In zoverre verzoekster geen huis meer heeft in Venezuela, dient aangenomen te worden dat zij dit heeft verkocht. Zij maakt geenszins *in concreto* aannemelijk dat haar huis door de Venezolaanse overheid zou zijn onteigend om er anderen in te laten wonen.

Dat verzoekster geen werk meer zou kunnen vinden omwille van haar leeftijd betreft slechts een hypothetische bewering. Zij is 59 jaar oud (geboortedatum: 8 mei 1961) en maakt geen melding van medische problemen die haar zouden verhinderen te werken. Hoewel verzoekster stelt in België een aantal medische ingrepen te hebben ondergaan, legt zij in het kader van onderhavige procedure om internationale bescherming geen medische attesten voor waaruit zou kunnen blijken dat zij niet (langer)

in staat zou zijn om te werken. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde: *“Ik werkte in restaurants als hulpkok. Ik maakte zelf ook maïsbroden. Ik werkte waar ik kon. Ik ben nooit gestopt met werken.”* (eigen onderlijning) (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), hetgeen een voldoende mate van zelfredzaamheid aantoont.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de humanitaire en socio-economische crisis in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeert uit informatie die zij voegt bij haar verzoekschrift, stelt de Raad vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoekster toont niet aan en er zijn verder geen elementen in het dossier aanwezig die erop wijzen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden een positieve intentie of verregaande onverschilligheid zou bestaan om verzoekster in geval van een terugkeer naar Venezuela persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekster stelt evenmin dat zij in geval van een terugkeer terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *“Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk”*, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, *“Salah Sheekh / Nederland”*, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *“M.S.S. / België en Griekenland”*, § 254).

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal terecht als volgt:

“Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet worden afgeleid dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Hierbij kan onder meer worden opgemerkt dat uw drie dochters al meerdere jaren in Europa wonen, dat uw kinderen het geld bezorgden opdat eerst u, en later ook uw partner, naar Europa konden reizen, dat u steeds gewerkt heeft in Venezuela, dat ook uw partner er werkte, dat uw kinderen ook geld opstuurden naar uw partner om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien en het huis te kunnen onderhouden op momenten dat hij geen werk had, en dat u in 2013-2014 voor een aantal maanden terugkeerde naar Venezuela (CGVS p. 6-9; CGVS partner p. 7-8). Deze vaststellingen wijzen toch wel op een zekere financiële / materiële slagkracht, zij het mits hulp van uw kinderen. Daar uw verklaringen over de inbeslagname van uw huis in Caracas niet geloofwaardig zijn, biedt u tot slot geen duidelijk zicht op uw huisvestingssituatie bij een eventuele terugkeer naar Venezuela. Gezien dit alles kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Behoudens wat betreft de onteigening van haar woning (zie echter *supra*), voert verzoekster dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in haar verzoekschrift. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

De geciteerde persartikels en rapporten die verzoeker bijbrengt over de socio-economische situatie in Venezuela zijn niet van aard om bovenstaande vaststelling om te buigen. Zij liggen in de lijn met het hoger geschetste beeld van een land dat economisch geïmplodeerd is, zoals dat al blijkt uit de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt. Bovendien stelt de Raad vast dat de informatie die door verzoekster wordt aangehaald, betrekking heeft op de algemene situatie in Venezuela zonder dat betrokken wordt op haar individuele situatie.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

In de mate verzoekster verwijst naar haar medische problemen, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het Hof van Justitie heeft reeds aangegeven dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Zoals hoger vermeld kent Venezuela wijdverspreid geweld. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest Diakité. Zelfs wanneer zou worden aangenomen dat het geweld in Venezuela, waarvan niet wordt betwist dat het zich niet voordoet in de context van een gewapend conflict, als *“willekeurig”* dient te worden bestempeld, dan nog blijft de vaststelling dat het niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ressorteert en dat verzoekster verder niet aantoonde dat zij hierdoor persoonlijk wordt geviséerd, wat nochtans vereist is opdat dit geweld aanleiding kan geven tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt dat het geweld dat in het hoofdstedelijk district Caracas, waar verzoekster steeds zou hebben gewoond, niet doelgericht zou zijn.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.4.4. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER